

காட்சி - 21

- கூடம்** : (ராமநாதபுரம்) அரண்மனை.
- பாத்திரங்கள்** : கர்னல் வெல்ஷ், கலெக்டர் லூஷிங்டன், சிப்பாய் - 1.
- (லூஷிங்டன் ஆத்திரத்தோடு அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். கையிலுள்ள சுருட்டை அடிக் கொருதரம் ஆத்திரத்தோடு இழுத்துக்கொள்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் கர்னல் வெல்ஷ் அங்கு சலாமிட்டு நிற்கிறான்).
- வெல்ஷ்** : குட் ஈவினிங், மிஸ்டர் லூஷிங்டன்! தாங்கள் என்னை அவசரமாக வரச்சொன்னீர்களாமே, என்ன விஷயம்?
- லூஷிங்டன்** : கர்னல் வெல்ஷ், இந்த மருது பாண்டியனுக்கே என்ன திமிர் பார்த்தீரா?
- வெல்ஷ்** : என்ன நடந்துவிட்டது, கலெக்டர் ஸார்?
- லூஷிங்டன்** : என்ன நடந்துவிட்டதா? (கையிலுள்ள சுருட்டைத் தரையில் போட்டு மிதிக்கிறான்) கேளும் இதை. இந்த மருது பாண்டியனுக்கும் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக் கட்டபொம்மனுக்கும் ரகசியத் தொடர்பு இருந்து வந்ததெல்லாம் எனக்கு அத்தாட்சி பூர்வமாகத் தெரியும். அது சம்பந்தமான தஸ்தாவேஜிகள் கூட என் வசம் இருக்கின்றன. இருந்தும், ஒரே சமயத்தில் இரண்டு எதிரிகளை மோதிக்கொள்ள வேண்டாமென்று, இந்த மருதுபாண்டியனைக் கொஞ்சம் விட்டு

வைத்திருந்தேன். இப்போதோ, அவன் நமக்கே பாடம் கற்றுத் தருகிறான்.

வெல்ஷ்

: லூஷிங்டன்! மருதுபாண்டியன் நல்லவன்தான். ஒருவேளை இந்தக் கட்டபொம்மன் வகையறாக் களோடு சேர்ந்து, இவனும் கெட்டுக் குட்டிச் சுவராகிவிட்டான் போலிருக்கிறது.

லூஷிங்

: கேடுகாலம் வந்தால் கெடாமல் என்ன செய்வான்? ஆனானப்பட்ட பாளையப்பட்டுக்களெல்லாம் நமக்கு அடிபணிந்துவிட்டன. எட்டப்பனோ எண்ணிக்கொள் என்று நம் முன் எட்டுக் குட்டிக்கரணம் போடுகிறான். புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமானோ 'புத்தி புத்தி' என்று கைகட்டி வாய் பொத்தி நிற்கிறான். காகம் பறக்காத சீமையை ஆண்ட கட்டபொம்மனோ கட்டை மண்ணாய்ப் போய்விட்டான். மூர்க்கப் பிறவியான அந்த ஊமைத்துரையோ பாளையங் கோட்டைச் சிறையில் அடைபட்டுச் சாகிறான். இந்தச் சிவகங்கைச் சீமையைத் தவிர, மற்ற எல்லாரும் நமக்கு அடிமைகளாகி விட்டார்கள். நமது பலத்தையும் வெற்றியையும் தெரிந்திருந்தும் இந்த மருதுபாண்டியனுக்கு என்ன ஆணவம், பார்த்தீர்களா?

வெல்ஷ்

: ஆத்திரப்படாதீர்கள், கலெக்டர் ஸார். நடந்தது என்ன? அதைச் சொல்லுங்கள்.

லூஷிங்

: கர்னல் வெல்ஷ்! சிவகங்கைச் சீமையின் ராணி வேலுநாச்சியார் சமீபத்தில் காலம் ஆகிவிட்டாள் அல்லவா?

வெல்ஷ்

: ஆமாம்.

லாஷிங்

: அவள் காலமான பின்னர் நான் இந்தத் தெற்குச் சீமையின் கலெக்டர் என்ற முறையில், சிவகங்கைச் சீமையின் வாரிசரிமைபற்றிய பத்திரங்களை என்னிடம் தாக்கல் செய்து அங்கீகாரம் பெறும்படி மருதுபாண்டியனுக்குத் தாக்கீது அனுப்பி யிருந்தேன்.

வெல்ஷ்

: ஏன்? அப்படிப்பட்ட பத்திரங்கள் எதுவுமே அவனிடம் கிடையாதோ?

லாஷிங்

: உமக்குத்தான் தெரியுமே? இந்த மருதுபாண்டியன் அந்த ராணிக்கு இரண்டாவது கணவன். ஆனால் அவளுக்கோ வாரிசாக ஒரு குழந்தைகூட இல்லை. பின்னே மருதுபாண்டியனுக்கு ஏது அரசரிமை?

வெல்ஷ்

: சரிதான். புரிகிறது. சரி, அவன் பதில் என்ன?

லாஷிங்

: பதிலா அது? நான் அனுப்பிய கம்பெனித் தூதுவனையே அவமானப்படுத்தி அனுப்பி விட்டான். வாரிசரிமைப் பத்திரம் எதையும் என்னிடம் காட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லையாம். வாரிசரிமையைப் பற்றிக் கேட்க எனக்கு எவ்வித உரிமையுமே கிடையாதாம். அவசியம் ஏற்பட்டால், வாரிசரிமைப் பாத்தியதையை வாள்முனையிலேயே நிரூபித்துக் கொள்வானாம்!

வெல்ஷ்

: மிஸ்டர் லாஷிங்டன்! மருது பாண்டியனோடு போர்புரிவது தவிர்க்க முடியாதது. அவர்கள் அண்ணன் தம்பி இருவரும் நம்முடைய உருட்டல் மிரட்டல், நயம், பயம் எதற்கும் பணிய மாட்டார்கள். அவர்களிடம் இனித் தூது